

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a Budapesten, 2011. évi szeptember hó 13. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés bűntette miatt a terhelt ellen folyamatban volt büntetőügyben a terhelt védője által benyújtott felülvizsgálati indítványt elbírálva a Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság 8.B.41/2010/26. számú ítéletét és a Debreceni Ítéltábla Bf.I.757/2010/16. számú végzését hatályában fenntartja.

A végzés ellen fellebbezésnek és felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben sem az indítvány előterjesztője, sem azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

I n d o k o l á s

A Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Bíróság a 8.B.41/2010/26. számú, 2010. október 5. napján kihirdetett ítéletével a terheltet különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés bűntette /Btk.166. § (1) és (2) bekezdés d) pontja/ miatt életfogytig tartó fegyházbüntetésre és tíz év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a terhelt legkorábban harminc év elteltével bocsátható feltételes szabadságra.

Rendelkezett a bíróság az előzetes fogva tartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költségről is.

Az ítéletet az ügyész tudomásul vette. Ellene a terhelt és a védő

eltérő jogi minősítés és enyhítés érdekében fellebbeztek.

A bejelentett védelmi fellebbezéseket elbírálván, a Debreceni Ítéltábla a Bf.I.757/2010/16. számú, 2011. február 8. napján meghozott végzésével az elsőfokú ítéletet helybenhagyta, csupán az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítását helyesbítette.

Ugyanekkor a megyei bíróság által megállapított tényállást is kis mértékben pontosította, illetve kiegészítette. Erre is figyelemmel a jogerős ítéleti tényállás lényege a következő:

A terhelt szakmunkásképzőt végzett, rokkant nyugdíjas, egy kiskorú gyermeke van.

Teljes beszámítási képességgel rendelkezik, de kiegyensúlyozatlan, csökkent feszültségtűrő, indulatilag labilis, kóros személyiség. Személyiségzavara az élet elleni cselekménye elkövetésekor is fennállt, de annak elkövetését nem könnyítette meg és nem segítette elő.

A terhelt 2007. májusától élt élettársi kapcsolatban a saját tulajdonát képező házban a nála lényegesen fiatalabb sértettel.

A terhelt már volt büntetve. Így:
2007. szeptember 4-én közokirat-hamisítás vétsége miatt 18.000 forint pénzbüntetésre, 2008. február 14-én jogerősen maradandó fogyatékossgot okozó testi sértés büntette miatt 1 év 6 hónapi, végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre, 2008. szeptember 29-én jogerősen garázdaság vétsége miatt 50.000 forint pénzbüntetésre ítélték.

A sértett sérelmére is követett el más bűncselekményt.

2007. október 27-én a sértett haza akart menni a szüleihez, őt a terhelt e miatti indulatában több esetben megütötte; a lakásuk ajtaját azért, hogy ne tudjon megszökni tőle, egy vascsővel lezárta.

Szökésének megakadályozása érdekében élettársát a következő napokban, október 31-én, november 1-jén és 2-án is bántalmazta.

Ezzel a cselekményével folytatólagosan elkövetett személyi szabadság megsértésének büntettét és könnyű testi sértés vétségét valósította meg, amelyek miatt 2008. április 3-án jogerősen 10 hónapi, végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte a bíróság.

A sértett a terhelt erőszakos magatartása miatt egy időre külön is költözött, de mert a közös gyermeküket várta, 2008. februárjában

helyreállította az életközösséget.

Azonban a terhelt elsősorban a féltékenységből adódóan ezután is többször veszekedett az élettársával és őt bántalmazta is.

A sértett ellen gyermekének megszületése előtt kábítószerrel visszaélés bűncselekménye miatt büntető eljárás indult, melynek során 2008. március 18-án a vizeletéből morfint mutattak ki.

Ezt megelőzően már 2008. februárjában, majd márciusban is a terhelt több esetben felkereste a munkahelyén T.J.-t, akit minden alkalommal megöléssel fenyegetett, mert őt gyanúsította, hogy élettársával kapcsolatot tart és neki kábítószer is ad.

A közös gyermekük megszületését, 2008. június 9-ét követően is bántalmazta a terhelt az élettársát.

2008. június 29-én, amikor a sértett tagadta, hogy bárki mással kapcsolata lenne, a karját is eltörte amellett, hogy neki koponya, arc és mellkasi zúzódásos sérüléseket okozott.

Ily módon a terhelt az élet elleni bűncselekmény elkövetésekor két felfüggesztett szabadságvesztés büntetés hatálya alatt állt, és ellene több más büntető eljárás is folyamatban volt, amelyekben a jogerős elítélésére már az ölési cselekmény megvalósítása után került sor:

A T.J. sérelmére elkövetett zaklatás vétsége miatt 2008. december 3-án ítélte 5 hónapi fogházbüntetésre és 1 év közügyektől eltiltásra;

a sértett sérelmére a 2008. június 29-én elkövetett súlyos testi sértés büntette - és egyéb más bűncselekmények - miatt 2010.

április 1. napján 1 év 8 hónapi börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra, továbbá egy 2008. augusztus 12-én elkövetett csalás büntette és magánokirat-hamisítás vétsége miatt 2010. június 30-án ítélte őt jogerősen 8 hó börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra a bíróság.

* * *

Az élet elleni cselekményt illetően a jogerős tényállás a következőket tartalmazza:

2008. október 27-én este 21-22 óra közötti időben a közös lakásukban a terhelt az állítólagos kábítószer-függősége és a feltételezett szexuális kapcsolata miatt előbb csak szidalmazta a szoba közepén, a szőnyegen ülő élettársát, majd őt ütlegelni kezdte.

A 156 cm testmagasságú sértettet a jóval erősebb testfelépítésű terhelt ököllel; egy 30 cm hosszú, 3-4 cm átmérőjű tűzifával, és egy meg nem állapítható botszerű eszközzel test-szerte bántalmazta; a földre kerülése után rugdosta és a mellkasán megtaposta.

Amikor a még magánál lévő sértett mozgásképtelenné vált, őt az ágyra fektette.

A sértett halála ezen a napon 22 óra körül, pontosabban meg nem állapítható időben következett be.

23 óra 40 perc körül a terhelt átment a szomszédban lakó testvéréhez, akit megkért, értesítse a mentőket, amelyre 23 óra 45 perckor sor került; a helyszínre 23 óra 57 perckor meg is érkeztek, amikor már csak a sértett halálát tudták megállapítani.

A sértetten összesen 65-75 külsérelmi nyom volt elkülöníthető. Ezek közül 30-40 sérülést eszköz, ebből 15-16 sérülést a botszerű eszköz okozott. Az ütések, rúgások száma 20, míg az egyéb tompa erőbehatás száma 12-14 volt.

A sértett testét 40-45 közepes erejű, 15-20 nagy erejű erőbehatás érte, kis erejű 9 erőbehatás volt.

A nagy erejűek közül minimálisan 3 tompa erőbehatás a mellkasra irányult és kétoldali sorozat-bordatörést okozott; ez lehetett megtaposás is.

Ugyancsak nagy erejű tompa erőbehatások irányultak a hasra, a bal bordaív tájékra, amelyek csaknem teljesen áthatoló lépsérülést, következményes hasúri vérgyülemet, bélfodri vérzést idéztek elő.

A fejét legkevesebb 4 rendbeli közepes erejű tompa erőbehatás érte, amelyek a fejsisakban eredményeztek kiterjedt bevérzéses sérülést.

A sértett halálát - közvetlen okozati összefüggésben az elszenvedett bántalmazással - a kiterjedt lágyrész és csontsérülések következményeként zsírembóliához társult heveny sérüléssel, vérzéses sokk okozta.

Az igen nagy számú lágyrész sérülés, a csonttörések, rendkívül nagy fájdalommal jártak.

Olyan sérülése nem volt a sértettnek, amely azonnali halálhoz vezetett volna, vagy nála eszméletvesztést okozott volna.

A terhelt a cselekményt követően a bántalmazáshoz használt tűzifát elégette, és a botszerű eszközt sem találták meg.

Az elsőfokú bíróság a terheltnek ezt a cselekményét egyenes szándékkal véghez vitt, különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntettként értékelte.

A büntetés kiszabása körében a büntetési tételkeretre, a kiszabható tíz évtől tizenöt évig terjedő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztésre, valamint a súlyosító tényezők nagyobb számára és nyomatékára utalva, úgy ítélte meg, hogy a terhelttel szemben életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása indokolt, annál inkább, mert a korábbi büntetések nála semmilyen visszatartó hatást nem jelentettek és a generális prevenció is a törvény legteljesebb szigorának alkalmazását igényli. A Btk. 47/A. § (1) és (2) bekezdése alapján megállapította, hogy a terhelt legkorábban harminc év elteltével bocsátható feltételes szabadságra. Megindokolta a közügyektől eltiltás szükségességét is.

Az ítélet felülbírálata során a Debreceni Ítéltábla a jogi minősítést törvényesnek tartotta, és a büntetés kiszabását tekintve is maradéktalanul osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját.

Az első- és másodfokú határozat ellen meghatalmazott védője útján a terhelt nyújtott be felülvizsgálati indítványt, amelyet a Be. 416. § (1) bekezdésének b) pontjában meghatározott felülvizsgálati okra alapított.

Álláspontja szerint az eljáró bíróságok a Btk. 2. §-ának sérelmével szabtak ki törvénytől súlyos büntetést amikor a cselekményt az elkövetés idején hatályos anyagi jogi szabályok alkalmazásával bírálták el, a másodfokú eljárás időpontjában már hatályos, kedvezőbb anyagi jogi rendelkezések helyett.

Azt ugyanis, hogy melyik törvény tesz lehetővé enyhébb elbírálást, a bírói gyakorlat szerint a büntetőjogi felelősségre vonatkozó összes rendelkezés egybevetésével kell eldönteni, és ebből a szempontból figyelembe kell venni az Általános Rész rendelkezéseit is. Ténylegesen pedig azt a törvényt kell alkalmazni, amelyik a konkrét esetben enyhébb elbírálást eredményes. (BJD 8422.; BJD 8424.)

A jelen esetben a Btk. Általános Részére történő hivatkozás főként amiatt releváns, mert a 47/A. § (2) bekezdése értelmében az életfogytig tartó szabadságvesztésből a feltételes szabadságra bocsátás legkorábban csak harminc év elteltével lehetséges.

E rendelkezés miatt ez eljáró bíróságok olyan, az elkövetés idején hatályos büntetési tételt alkalmaztak, amelynek alapján a legfeljebb tizenöt évi tartamú határozott idejű szabadságvesztés, illetve a legkevesebb harminc év időtartamú életfogytig tartó szabadságvesztés büntetés között választhattak.

Ezzel szemben a másodfokú elbírálás időpontjában, 2011 február 8-án hatályos anyagi jogi szabályok szerint a határozott ideig tartó szabadságvesztés felső határa már húsz évig terjedő szabadságvesztés volt, amely az eljáró bíróságok számára szélesebb

büntetési tételkeretet biztosított, hiszen lehetőségük lett volna tizenöt és húsz év közötti időtartamban is határozott idejű szabadságvesztés kiszabására, ami nyilvánvalóan a korábbinál kedvezőbb rendelkezés.

Külön sérelmezte az indítvány, hogy bár az időbeli hatály kérdését a védő a fellebbezési nyilvános ülésen is felvetette, azzal végzésének indokolásában az ítélet tábla nem foglalkozott. Kifejtette továbbá, hogy a jogerős büntetés törvénysértően súlyos, hiszen az állandó bírói gyakorlat szerint az emberölés egy okból minősítettnek tekintendő esete általában sem ad alapot a legsúlyosabb, azaz az életfogytig tartó szabadságvesztés büntetés alkalmazására.

Az indítvány arra irányult, hogy a Legfelsőbb Bíróság a támadott ítéletek megváltoztatásával a határozatlan idejű szabadságvesztést határozott idejű szabadságvesztésre enyhítse.

A Legfőbb Ügyészség írásbeli nyilatkozatában a felülvizsgálati indítványt a törvényben kizártnak tartotta. Álláspontját azzal indokolta, hogy az életfogytig tartó szabadságvesztés büntetés az elkövetéskor és az elbíráláskor hatályos anyagi jogi szabályok szerint egyaránt kiszabható volt. Miután pedig az eljárás bíróságok a büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket körülményeként számba vették, és megindokolták a büntetés célját miért a legsúlyosabb büntetéssel látták elérhetőnek, az indítvány csupán ezek eltérő értékelését célozta.

Tekintve, hogy a bírói mérlegelés körébe tartozó kérdésre felülvizsgálati indítvány nem alapozható, annak – mint a törvényben kizártnak – tanácsulésen történő elutasítását indítványozta. (BF.1812/2011.)

* * *

A Legfelsőbb Bíróság ezt az ügyészi álláspontot nem osztotta.

A felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, amelynek igénybevételét pontosan meghatározott felülvizsgálati okokból, és a támadott határozatok által megállapított tényállás alapján /Be. 423. § (1) bekezdése/ az eljárási törvény biztosítja.

A Be.416. § (1) bekezdésének b) pontja értelmében felülvizsgálati ok, ha a bűncselekmény törvénysértő minősítése, vagy a büntetőjog más szabályának a megsértése miatt törvénysértő büntetést szabtak ki.

Az idézett eljárási szabályoknak a felülvizsgálati indítvány

maradéktalanul megfelelt, hiszen az a jogerős tényállás alapul vételével, a büntetőjog más szabályának - a Btk. 2. §-ának - a megsértésére hivatkozva állította törvénysértő büntetés kiszabását és kérte annak enyhítését.

A felülvizsgálati ok fennállása pedig érdemi felülvizsgálatot tesz szükségessé; s nincs lehetőség - mert a törvényben nem kizárt - az indítványnak tanácsulésen történő elutasítására.

A Legfelsőbb Bíróság ezért az indítvány elbírálására nyilvános ülést tűzött ki.

A Be. 425. §-a szerint megtartott nyilvános ülésen a védő az írásbeli indítványban foglaltakat fenntartva, azt másodlagosan a Be. 416. § (1) bekezdés c) pontja alapján eljárásjogi okból is előterjesztette.

Ezen belül konkrétan a Be. 373. § (1) bekezdés III. pontjában írt indokolási kötelezettség megsértése címén a másodfokú ügydöntő határozat hatályon kívül helyezését és az ítéltábla új eljárásra utasítását indítványozta lényegében amiatt, mert a másodfokú bíróság a Btk. 2. §-ával kapcsolatos védői felvetéssel határozatának sem szóbeli, sem írásbeli indokolásában nem foglalkozott.

Ennek során a védő azzal érvelt, a módosítással a törvényhozói szándék arra irányult, hogy az életfogytig tartó szabadságvesztéssel, mint a legsúlyosabb büntetéssel szemben, az annál kétséggel kívül enyhébb határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabására szélesebb körben adjon lehetőséget.

A másodfokú eljárásban felmerült elvi kérdés a választható büntetések súlyossága miatt, de amiatt is mert más elkövetőket is érint, kiemelt jelentőséggel bír. Ezért a vonatkozó indokolás elmulasztása alapot ad az ítéltábla határozatának a hatályon kívül helyezésére.

A legfőbb ügyész képviselője a kiterjesztett felülvizsgálati indítványra a nyilvános ülésen érdemben nyilatkozott.

Felszólalásában úgy az anyagi jogi okból, mint az eljárásjogi okból előterjesztett indítványt alaptalannak tartotta, és a támadott határozatok hatályukban történő fenntartását indítványozta.

* * *

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati indítványt a Be. 423. §-ának (2) bekezdése értelmében a megtámadott határozatok meghozatala idején hatályban lévő jogszabályok alapján bírálta el.

Ennek során a sérelmezett határozatokat - eltekintve azoktól az

eljárási szabálysértésektől, amelyeket hivatalból is vizsgálni volt köteles, - csak a Be. 423. § (4) bekezdése szerinti terjedelemben, tehát csak a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott részében és csak a felülvizsgálati indítványban előadott okokból vizsgálta felül.

Ennek eredményeként - egyetértve a legfőbb ügyész képviselőjével - arra a megállapításra jutott, hogy az indítvány egyik okból sem alapos.

Az indítvány a jogsértések megvalósulását eljárásjogi oldalról és anyagi jogi oldalról egyaránt a Btk. 2. §-ával hozta összefüggésbe.

A Btk. 2. §-ának főszabálya szerint a bűncselekményt az elkövetése idején hatályban lévő törvény szerint kell elbírálni.

Az elbíráláskor hatályos törvényt, mint az általános szabály alóli kivételt, akkor kell alkalmazni, ha az új törvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény vagy enyhébben bírálendő el, egyébként az új törvénynek visszaható ereje nincs.

Mivel az új büntető törvény visszaható erővel nem rendelkezik és az csak kivételesen alkalmazható, ezért az indokolási kötelezettség is a főszabályból való eltérésre vonatkozik. A bíróságnak tehát nem azt kell megindokolnia, hogy miért az elkövetés idején hatályban lévő törvényt alkalmazta, hanem azt, hogy az adott esetben attól miért tért el, az új törvényt miért találta enyhébbnek.

Egyébiránt a Be. 373. § (1) bekezdésének III. pontja szerinti felülvizsgálati ok csak akkor valósul meg, ha a bíróság a büntetőjogi főkérdések - ide értve a büntetés kiszabását is - vonatkozásában mulasztja el az indokolási kötelezettségét oly mértékben, hogy emiatt az ítélet felülbírálatra alkalmatlan, vagy az elsőfokú ítélet indokolása a rendelkező résszel teljes mértékben ellentétes.

Ilyen mérvű mulasztásra vagy ellentétre maga a felülvizsgálati indítvány sem hivatkozott, s alappal nem is hivatkozhatott, mert az ítélet indokolása a rendelkező résszel összhangban áll; és az indokolásból az is egyértelműen kitűnik, hogy az eljáró bíróságok az elkövetés idején hatályos anyagi jogi szabályokat alkalmazták, miként az is, hogy a vagylagos büntetés közül az életfogytig tartó szabadságvesztést mely körülmények miatt alkalmazták.

Más kérdés, hogy az ítéletábrának - minthogy erre hivatkozás történt a másodfokú eljárásban - a védőnek az elbírálás idején hatályban lévő jogszabály alkalmazására vonatkozó indítványával határozatának indokolásában foglalkoznia kellett volna.

Ennek elmaradása azonban nem ún. abszolút eljárási szabálysértés, nem felülvizsgálati ok, legfeljebb a sérelmezett határozat szakmai

színvonalát érinti.

Mindezekre figyelemmel az eljárási szabálysértésre hivatkozó részében a felülvizsgálati indítvány nem bizonyult helytállónak.

A Legfelsőbb Bíróság nem észlelt olyan egyéb feltétlen eljárási szabálysértést sem, amelyre hivatalból a felülvizsgálat kiterjedt, ekként pedig a másodfokú határozat hatályon kívül helyezésére nem volt ok.

Az anyagi jogi érveket tekintve a jelen ügyben eldöntésre váró elvi kérdés lényege abban összegeezhető: enyhébb megítélést tesz-e lehetővé azon új anyagi jogi szabály, amely a vagylagosan életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekményre vonatkozóan a határozott ideig tartó szabadságvesztés büntetési tételkeretét szigorítja.

Az anyagi jogi jogsértés kapcsán helytállón hivatkozott a felülvizsgálati indítvány arra a kialakult bírói gyakorlatra, amely szerint ha az elkövetés és az elbírálás közötti időben a büntető anyagi jogi szabály változik, úgy gondolatban mindkét törvény alkalmazásával el kell bírálni a cselekményt. Ez a gondolati elbírálás valóban mindig a konkrét esetre vonatkozó olyan komplex vizsgálat, amelynek során a büntetőjogi felelősség és a büntetés kiszabásának összes feltételét vizsgálni kell.

A döntés meghozatalakor pedig az elbírálás idején hatályos törvényt ténylegesen csak akkor kell és lehet alkalmazni, ha az az elkövetés idején hatályos törvényhez képest - összehatását tekintve - tehát a különös részi büntetési tételt és az általános részi szabályokat is nézve - kedvezőbb eredménnyel jár a terheltre mint a főszabály szerinti, és ehhez indokolási kötelezettség társul.

A jelen esetben a fenti szempontok szerinti összevetés alapján kétségtelen, hogy az elbíráláskor hatályos törvény nem jelentett kedvezőbb elbírálást a terheltre nézve.

Az általa megvalósított bűncselekményre, a különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntetetté irányadó különös részi büntetési tétel a másodfokú határozat meghozatalakor már szigorúbb annyiban, hogy a határozott ideig tartó szabadságvesztés speciális maximuma nem tizenöt, hanem húsz év.

Emellett mind az elkövetéskor, mind pedig az elbíráláskor a jogszabály lehetővé tette vagylagosan életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabását is. Az ebből történő feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja /Btk. 47/A. § (2) bekezdése/ is azonos az elkövetéskori és az elbíráláskori szabályok szerint, miután a terhelt terhére megállapított bűncselekmény, a minősített emberölés /Btk. 166. § (2) bekezdés d) pont/ el nem

évülő bűncselekmény. /Btk. 33. § (2) bekezdés c) pont/
Ezzel kapcsolatban megjegyzendő, hogy a Legfelsőbb Bíróság iránymutató döntései szerint (BH.2006/173., Bfv.II.1268/2004/5.) a feltételes szabadság lehetőségének a Btk. 2. §-a alkalmazása körében önmagában nincs jelentősége. A bírói gyakorlat szerint ugyanis mindazon körülmények, amelyek a büntetés végrehajtása során jutnak jelentőséghez, az „elbírálás” fogalmi körén kívül esnek. Ez értelemszerűen a határozott és a határozatlan tartamú szabadságvesztésre egyaránt vonatkozik.

A két törvény egybevetésének összegzéseként tehát az volt megállapítható, hogy az elbíráláskori törvény nem jelentett kedvezőbb elbírálást a terheltre nézve, mert az általános részi szabályok nem változtak, ezzel szemben viszont az irányadó büntetési tétel a határozott ideig tartó szabadságvesztés felső határának a megemelésével egyértelműen szigorodott.

Kétségtelen, hogy a módosítással a választható büntetőjogi joghátrány köre bővült, azonban az új jogszabály alkalmazására a terhelt esetében nem volt törvényi lehetőség; az tiltott visszaható hatályú jogalkalmazást jelentett volna.

Mindezekre figyelemmel, nem sértettek anyagi jogi szabályt az eljáró bíróságok, amikor a terhelt cselekményét az elkövetés idején hatályos törvény szerint bírálták el.

Az irányadó büntetési tételen belül a büntetés kiszabása - a Btk. 83. §-ának (1) bekezdésében írt büntetés kiszabási elvek szem előtt tartásával - mérlegelést igénylő tevékenység, ezért az ítélező bíróság feladata.

Miután a Be. 416. § (1) bekezdés b) pontjában írt felülvizsgálati ok, a büntető anyagi jog megsértése nem volt megállapítható, a Legfelsőbb Bíróság nem volt abban az eljárásjogi helyzetben, hogy az eltúlzott főbüntetést enyhítse.

Ezért csupán megjegyzi, hogy a jogerős ítéletben a terhelt direkt ölési szándékára vont következtetés téves, emellett a büntetéssel kapcsolatban a felülvizsgálati indítványban kifejtettek is helytállóak.

Mindezekre figyelemmel a megtámadott határozatokat a Be. 426. §-a alapján a hatályukban fenntartotta.

E végzés elleni fellebbezést a Be. 3. §-ának (4) bekezdése, felülvizsgálatának lehetőségét a Be. 416. § (4) bekezdésének b) pontja kizárja.

Az ismételt felülvizsgálati indítvánnyal kapcsolatos tájékoztatás a Be. 418. §-ának (3) és 421. §-ának (3) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2011. szeptember 13.

Dr. Belegi József s. k. a tanács elnöke, Dr. Horváth Ibolya s. k.
előadó bíró, Dr. Mészár Róza s. k. bíró

A kiadmány hitelével:

bíróági tisztviselő
MTné